

ARG. 4.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 APRIL, 1918.

NO. 8.

Kapital och Arbete inför Domstol

Rättegången mot I. W. W. börjar men avbrytes efter en vecka

Speciellt för Allarm av Ragnar Johanson och Carl Ahlteen.

Vi äro här inne för er. Visa att ni äro ute för oss.

Inför rätta!

I grupper av tio och tio väljde de in i den rymliga domssalen — liksom havsvågor mot stranden. Den stora salen fylldes av män i alla åldrar, av olika nationaliteter, men alla av samma klass — alla arbetare.

Det var förspelt till det stora dramat, och ingen vet hur många akter, som nu skulle börja. Dramat mellan **Kapital och Arbete!** Jag, — en av de anklagade sitter tillbakalutad i bänken och följer med ögonen det böljande livet.

Svärmar av välbeväpnade stats-tjänare följa varje vår rörelse, vaktande och oroliga! Äro de rädda? — Antagligen! Uppskrämda? — Säkert. För min del har jag sällan varit i tillfälle att på en gång se en sådan mängd av män, — så utpräglat manliga som dessa!

Med höga klara pannor, öppna, trotsiga och djärva blickar, — utan tilstymmelse av tecken till dåligt samvete, eller brottsliga drag, — samtala de lågt och skämta med sidokamraterna, ett hundra fem stycken som nu efter månads långt fängelse, skulle bli i tillfälle att stända ansvar, ransakas och dömas för ett "brott". Klasssolidariteten, och oförvägenheten att våga hysa tro på ett bättre och rättvisare samhällstillstånd!

Som i andanom hör jag suset av låga samtal, — alla de kära, modiga kamraternas, — och medan jag ännu känner det interna-liska trycket av handbojan om min handled, förnimmar jag hur mitt inre fylles av någonting högre och finare än stolthet på min klass' vägnar!

Dessa män, — hatade, — avskydda, — beljugna, — piskade, — jagade, syntes mig representera modet, ensamma bland hundra miljoner nationens massor. Män, med en ide, — så fin, — så vakker i sig själv, men vilkens framförande, hade förorsakat dem så mycket lidande, och därför som en följd gjort dem så trotsiga och — fruktade —

Sällan har den stenblinda gudinnan Justitias' tempel besökts av en mera rättänkande samling av människor.

Man kunde läsa ändlöst många, långa, mörka och hemiska kapitel av den amerikanska arbetarklassens historia genom att höra namnen av de olika anklagade frihetskämparna uppropas!

Några av försvarets advokater går omkring och hämtar en upplysning här, gett ett råd där. Åhörarna äro ytterst få och jurymännens stolar äro upptagna av tidnigsmän som skola ge allmänheten "sanna" uppgifter om, vad de själva kalla: "den största rättegång mot en organisation och en ide som någonsin ägt rum inom den engelsktalande landamären."

— Nu börjar rättegången! Det anbefalles tystnad och in-träder domaren, han som skapat sig ett namn av att vara en till indignation inspirerad herre i allt som rör skyddandet av den bestående ordningen! Någonting läses på latin — alla resa sig, — domaren sätter sig — alla sätta sig!

Så avlägges eden av de olika advokaterna från båda sidor! Och så —

"Carl Ahlteen contra Förenta Staterna."

Kamrat Ahlteen går fram till skranket med rakryggad hållning och snabba steg.

"Är Ahlteen skyldig eller ej?"

"Svårt att avgöra, — vad är anklagelsen?"

"Har ni ej läst den?"

"Nej! Endast hört talas om densamma!"

"Vill ni höra den läsas?"

"Ja!"

Försvarsadvokaten säger ett par ord till Ahlteen, och han förklarar att han ej fordrar den läst nu —

"Är ni skyldig?"

"Icke skyldig?"

— Så nästa — och

nästa —

"Skyldig eller — — —!"

"Icke skyldig!"

Här passera de revy — alla, alla, kämparna i striden för frihet!

De äro alla kroppsarbetare, som hela sitt liv utfört tungt, hårt men nyttigt arbete — som byggt fängelserna i vilka de själva förmäktas, — domsalarna i vilka de dömas och — förhånas av en oduglig parasitklass som kallas journalister, vilka tillsammans med de dömande och vaktande födes av deras arbete!

Entonigt fortgår ceremonien —

— En man ledes fram av en kamrat. Han är från Butte, Mont. Har deltagit i sträjken i koppargruvorna där! För detta

(Forts. å sida 3.)

Vi äro här inne för er. Visa att ni äro ute för oss.

Förkännningar

Den första april kl. 11 f. m. efter ett halft år i helvetiskt fängelseliv, uppropades åter målet mellan "Industrial Workers of the World" vis a vis Förenta Staterna. —

Tidsrymden av tre och en halv månad hade lämnat spår efter sig hos alla de fängslade kamraterna. — Men, om ens hälsa i många fall var undergrävd hade dock ej tillförliten och entusiasmen kunnat bräckas.

Genast från början kände man, att här ej var frågan om en vanlig rättegång av brottslingar, utan klasskamp i en av dess facer.

Hundratals blivande jurymän, tillsammans med de anklagade, fyllde salen till sista plats.

Det låg förväntan i luften och vår advokat, George F. Vanderveer öppningsadress klaggjorde kanske bäst stämningen: "För första gången i världshistorien skall ett socialt system ställas för rätta."

Det visade sig också att åklagarnas tal om "vanliga lagbrytare", ej delades av allmänheten, ty hundratals jurymän vägrade genast, av olika skäl att sitta till doms.

Giovannitti frikänd.

Det väckte berättigt uppre-seende när domaren Landis förklarade att Arthuro Giovannitti var frikänd trots protest, i anklagelsen har man anförts hans förord till en broschyr såsom särskilt tungtvägarande bevis mot I. W. W.. Åklagarna visade redan från början nervositet, vilket är naturligt, då de veta att deras sida är så svag. Det kommer att bli ytterst svårt att kunna föra alla beskyllningar mot I. W. W. i bevis, — det hade varit behagligt för dem om, vi hade tvingats att långsamt förgås i fängelse utan någon som helst rättegång.

Domaren Landis vidtog redan från början en hel del anordningar för att göra livet litet bättre för de fängslade.

En stor matsal har insatts och serveras där middag och kvälls-vard av ganska god beskaffenhet för fångarna. Åtgärder har också vidtagits så att de kunna bli i tillfälle att raka och frisera sig där, utan att behöva anlita den ohyggienska anstalten i Cook Co. Jail.

Val av jury.

Efter två dagars förberedelser av alla slag började examinerandet av den blivande juryn. Frågorna från såväl åklagarna som försvarets sida visade genast karaktären av rättegången. Medan åklagaren Clyne bl. a. frågade var och en om de "läste eller talade tyska" (sic) utgjorde Vanderveers frågor en examen av jurymännens uppfattning om "löneslaveriets berättigande" — om rätten att leva på andras arbete. — om "rätten att organisera sig och sträja för ernäendet av bättre levnadsförhållanden, och att agitera för ett nytt socialistiskt samhällssystem."

Mot dylika frågor opponerade sig åklagaren men utan resultat.

Särskilt spännande moment förekommo ofta. På Vanderveers fråga: "Tror ni att socialismen är en berättigad ide?" opponerade sig Clyne med förklaringen att detta är ej parlamentarisk utan direkt aktion som står inför rätta."

Domaren bad Vanderveer att klargöra frågan vilket han gjorde genom att anförda Colorado och Utah som för årtal hade lagat om åtta timmars arbetsdag för gruvarbetare men att arbetarna tvingades att gå ut i blodiga sträjker för att tvinga fram lydnad för lagen."

Därefter tilläts frågan.

Ett annat tillfälle — — — "Anser ni att arbetarna har rätt att agitera för en radikal förändring av det ekonomiska tillståndet inom samhället, även under krigstid?"

Clyne sprang upp, och förklarade att det här ej var frågan om agitation, men av brott mot statens lagar och försök att hindra Förenta Staterna i dess krig mot Tyskland.

Domaren svarade att anklagelsen mot oss är, att vi "agiterat för en samhällsförändring."

"Ja, men det är brottsligt!"

"Det har ej bevisats ännu, — de äro lika oskyldiga som jurymännen själva, till det bevisats. Och att agitera för en radikal förändring av det industriella systemet är ej olagligt," tillade Landis med skärpa.

På lördagsmiddag hade fem jurymän blivit tillfälligtvis antagna (Forts. å sida 3.)

Vi äro här inne för er. Visa att ni äro ute för oss.

Världens största rättegång påbörjad.

(113 I. W. W. medlemmar, representerande det nya samhällssystemet, äro inför det gamla för att erhålla ett rättvist och opartiskt förhör.)

Ridån rullades upp måndagen den 1 april i Judge Landis "court room," vari vi finna två olika samhällssystem inför rätta.

Utgången är given på förhand, ty att märka det gamla systemet har prässen och ett obegränsat ekonomiskt stöd för sin lyckliga utgång.

Detta stöd: miljontals av dollars, är taget affärsmässigt (annars benämnt stulet) från det antal arbetare nu sysselsatta, inom industrien, vars sak nu representeras av de anklagade.

De anklagade få ständigt intutat i sina öron lögnen — "en opartisk och rättvis dom" — samtidigt som all präss*tillhörande dem, eller annars vänskapligt stämd, blir och är beslagtagen, brev och listor för anskaffning av medel för sitt försvar, konfiskerade på de olika postkontoren, och medlemmar aktiva för insamlingen fängslade, "lynchade" eller slagna, samt övergjutna med tjära och beströdda med fjädrar.

Vilken ironi! Och detta tro en del av våra styrande, kommer att mottagas med tacksamhet av dem som ha samhällets produktiva maskineri i sina händer, och naturligtvis också all makt att avstanna det, om de önska och finna nödvändigt, för att erhålla i någon mån rätt att leva.

I tre dagar har jag nu som en av de anklagade suttit i nämnda rättssal, och bland annat funnit ut att t. o. m. en så enkel, naturlig, och rättvis sak som den att representera en arbetare, eller en mindre kapitalistkontrollerad tidning, är förbjudet. Rätten till representation är reserverad för de större, uppköpta och fullt trustkontrollerade lögnbladen i detta land.

Det enda sätt på vilket vi kunna delgiva vår sida av saken, är att genom de anklagade få rapporter ut om postvärdet tillåter.

Som ovan är nämnt är denna rätt också ytterst begränsad.

Nu kallas detta handlingssätt ett **Demokratiskt** handlingssätt. Jag vill givetvis ej förneka sanningen av deras påståenden, utan endast tillägga att det är vad den Amerikanska borgarklassen kallar **Demokrati** — **Amerikansk Demokrati**. Men jag har en fråga, och den är: Vad skillnad är synlig på den sorts **Demokrati** och den **Autokrati** som var dominerande i Ryssland före revolutionen?

Frågan är berättigad, och svaret är nästan på förhand givet, ej av mig utan av den styrande klick, ej just i regeringens kläder, utan i trusternas makt och diktering till alla under dem.

Så tidigt som nu, den tredje dagen av rättegången, är ej mycket nytt att rapportera angående en rättegång som kommer att ta minst 4 månader, annat än att varje 7 män kallade till juryn avsåde sig uppdraget därför att de önskade ej ha sina namn skrivna på historiens blad att de dömt till döden ett nytt lyckligt samhällssystem. De 2 av de 7 hade läst kapitalistprässen och därför hade en förutfattad mening.

Tredje dagen hade lite intressant att visa. En Mr. Allison "Settlement Worker" var uppkallad och förhörd. Han var ej för någon av sidorna och påstod sig kunna tjänstgöra, men han blev kasserad av åklagarsidan därför att han hade studerat lite — han var en intelligent person — och sådana äro farliga anse åklagarna, ty de kunna ej bli skrämda eller lurade.

En annan äkta slavytt kom från South Chicago "Stockyard," var han tjänstgör som "weighmaster" och han gav sig sjutton på att han skulle tjänstgöra på juryn.

Han blev kasserad av försvarsadvokaten Vanderveer, vilken mästertligt examinerade honom.

Denne persons broder är fabrikkör, och har haft en del I. W. W. medlemmar där, vilka sökte organisera hans arbetare, och naturligtvis hatade båda bröderna I. W. W.

Under denna examination sökte anklagarsidans advokater hindra Vanderveer ett par gånger, enär de hade ett villigt redskap i sina händer, men judge Landis var klok nog att låta examineringen fortgå obehindrat.

En annan person, en plumbingkontraktare av tyska föräldrar, sökte komma in och göra sitt för att bevisa sin patriotism.

(Forts. å sida 3.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Recruiting Union, Minneapolis, Minn.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år \$1.00. Lösnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 3½ cents.

Yearly subscription \$1.00, ½ year 60 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 3½ cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Kapitalistisk logik

Utan tvivel är den tidsålder vi nu leva i den mest ologiska, detta vad samhällsmoral beträffar. När jag påstår detta, tar jag också med i beräkning den kunskap mänskligheten besitter, speciellt den del av densamma som nu kontrollerar universitet, högskolor och främst av allt, den dagliga tidningspressen.

Mångmiljonärernas kunskap står ytterst lågt, detta kan bevisas därmed, att i alla möjliga grenar, måste de lita på tekniskt utbildade personer. Hela klungan av samhällets uppehållare, visa på grund av sitt handlings- och talesätt, åtminstone för mig, ytterst begränsat vetande, och jag önskar som hastigast här med några skarpa exempel, av deras gängse påståenden, bevisa hur ologisk och okunnigt dessa s. k. vetandets monopolister tala och handla.

I dessa dagar tycks en fråga, främst av alla andra, vara framme för ventilation, och dessa "vetandets" monopolister söka överträffa varandra i lämpliga svar och lösningar. Att endast detta pack har monopol, visa de usla resultaten de komma till.

Huvudfrågan är, — Allt för fosterlandet, och hur. Så lite som jag intresserar mig för den lokala, nationella frågan, så mycket mer intresserar jag mig för huvudfrågan. — Allt för mänskligheten och hur!

Att jag ej inberäknar parasiterna är tydligt, ty med mänskligheten menar man ej ett djur som går på två ben och kan äta och tala m. m., utan med mänskligheten menar varje sunt tänkande mänskliga samhällsnyttiga människor. Redan tidigt sommaren 1917 började masshaktningar av arbetare, vilka på grund av höga levnadsomkostnader måste gå ut på sträjk, för mera av livets goda. Ursäkten för detta var, att just för att de ej producerade under sträjken, vore de tyska spioner, underhållna av tyskt kapital. Detta var ursäkt nog för alla brutaliteter begångna mot arbetare under hela denna tid, tillställningar sådana som lynching av Frank Little, deporteringen i Arizona, Tulsa affären m. m., så blodiga att ingen tidsperiod i mänsklighetens historia kan visa värre, och detta till på köpet i ett land som har skrivit om och igen, att allt skall göras för att "säkerställa" demokrati och humanitet. Tänk över dessa båda kontraster — ord och handling!

Vidare låt oss se på det hela från en vaken människas synpunkt, hur affärsmän i sin blinda iver för guld — guld och mera guld, gå till verket och söka tillintetgöra mänsklighetens ädla strävanden, för ett bättre och sundare liv.

Låt oss ta två bönder som exempel, en i sin blinda iver för guld, svälter sina hästar, kor och svin, bara för att kunna sälja lite

mera säd, lämnar sina jordbruksmaskiner ute, bara därför att det kostar några dollars att bygga ett skjul. Den andre föder sina hästar, kor och svin på bäst tänkbara sätt, och så snart han använt en maskin, rengör han den, smörjer upp den, och sätter in den i ett skjul.

Vem av dessa bönder skulle ni kloke människor döma som en förståndig bonde, den som sökte sälja all säd för några dollars, och trodde att djuren kunde leva på luft och vatten, eller den som var medveten om, att välfödda hästar, och väl tillvaratagna maskiner, vore absolut nödvändiga för mycket och väl utfört arbete, samt välfödda djur gävo rik avkastning.

Alla skulle med en mun säga, att den sistnämnde var den ende kloke bonden, och hans tillvägagångssätt var det enda rätta, för både hans och samhällets bästa. Alla av er veta att den förre bondens handlingsätt medför ruin för honom, och skulle metoden följas av alla andra, så följde en real samhällsruin.

Se nu på det kapitalistiska samhällets handlingsätt.

Se hur industribaronerna, och hela klungan av samhällets stöttepinnar gått till verket, hela året 1917 och upp tills datum 1918. Se hur absolut de efterhärma den förste bonden.

Arbetarna äro de enda som producera, och deras produkt är nödvändig för samhället, i krig och fred.

Nu först skruvas priserna på livsfröjdigheter upp skyhögt, och när arbetarna tillgripa det enda effektiva vapen de ha, — sträjken, — då beskyllas de för att vara fosterlandets förrädare, och naturligtvis fängslas, "lynchas" eller drivas ut i öken.

Detta kallas av de s. k. "kloka" samhällsbevarande individerna, patriotiska handlingar, och de feiga kräken stämma in i tjuget, och låta dumheten florera. Det tycks ej ha så mycket vett kvar, att de först, att en uthungrig, förtryckt arbetarklass är produktivt undermålig, ja helt oduglig.

Använd förståndet just lite, och du finner ut vilka som äro samhällets förstörare, och fiendens hjälpare, dem som söka medelst kortare arbetstid och ordentlig mat förbättra samhällets produktiva individer, eller dem som nu styra samhällsmaskineriet. Otviveltligen kommer ditt svar att utfalla till vår fördel som nu försmäktas i kapitalets ruttina bastiljer, detta om du ej är själsligt undermålig.

Vi äro fortfarande här, och från dessa helvetets hålör ropa vi ut till mänskligheten, att samhällets bankrutt är nära till hands. Stig in i våra leder och rädda en i ett ruinerat stadium stadd mänsklighet.

Låt ej fegheten ta överhand.

En ny mänsklighets dom vilar över ditt huvud. C. A.

Sedan den tid Amerika inträdde som en av de direkt deltagande krafterna i det nu pågående världskriget för demokrati, har säkerligen flera mistat sin personliga frihet och blivit kastade in om fångelsemurarna, än under någon annan tidsperiod i United States historia.

För den, som studerat detta lands, såväl som andra länders historia, där det privatkapitalistiska systemet härskar, utgör detta inget skäl till förvåning. Vi har sett och ser, hur menige mäns rörelsefrihet och individuella utveckling ständigt kringskärs, av de smärre grupper och konsortier, som förskaffat sig den ekonomiska makten i samhället, i skydd av ett monopol de dem själva skapat. Vi har sett och ser, hur dessa de monopoliserade kretsarna i de olika samhällena, har förstätt att begagna sig av statsmakterna till att ytterligare befästa sin egen maktställning och vi har president Wilsons egna ord för att United States i detta fall ej utgör något undantag.

Om vi alltså förutsätta, på grund av detta förhållande, att i och för vinnande av ett demokratiskt samhällsförhållande — folkvalde — är de personers rörelsefrihet, som inverka hämmande på den stora massans frihet och individuella utveckling, måste inskränk och att t. o. m. deras personliga frihet måste dem frångas för att vinna detta mål, så kan vi dock ej se att de masshaktningar, som hitills företagits lett i riktning av etablerandet av någon demokrati. Mot häktningarna har vi mindre att anmärka, men väl mot det förhållande att de företagits emot den orätta gruppen av individer.

Ni ser varenda dag i tidningarna hur myndigheterna, genom speciella kommissioner, undersöker de olika industribaronernas förvärvsmetoder och hur den ena ruttenheten blottas efter den andra. Ni har, eller åtminstone borde ha, skänkt er uppmärksamhet åt de skandalerna, som blottats under namn av the Hog Island affair, the Meat Trust investigation, the Spruce Lumber scandal o. s. v. Ni har sett en av presidenten själv utnämnd kommitté, under ordförandeskap av en regeringsmedlem, undersöka orsakerna till de rådande arbetsoroligheterna i Amerika. Ni har följt denna kommittés verksamhet, sett hur den blottat och fördömt våldshandlingarna i Bisbee, Arizona, hur den konstaterat Mooney-affärens natur av "Frame-up", sett den rekommendera åtta timmars arbetsdag för skogsarbetarna i North-Western. Men ni har också fått bevittna förvånansvärda handlingar som resultat av undersökningarna.

I stället för, som man vore böjd att tro, att koppeltrustens chefer, som vore ansvariga för våldsdåden i Bisbee och i Butte, en Louis Swift, Ogden Armour och medregenter i kötttrusten, som samtliga otvetydigt konspirerat emot regeringens födoämnesreglering; en Fickert och hans band i San Francisco, som verkställt "the framing-up" av Moonfey och hans kamrater; timmerbaronerna, som genom sin oböjlighet hindrat statens tillgång till virke, blivit häktade, ser man i stället hur de arbetare, som varit mest aktiva i kampen jänt emot dessa herrars och konsortiers brutala, råa och olagliga handlingssätt, blivit införda i arresten. När man ser allt detta tvingas man att tro, antingen att förhållandena äro desamma nu i United States som president Wilson så logiskt bevisat dem vara före hans första val, nämligen att penningmakten, de monopoliserade och starkt kombinerade stora affärsintressena i detta land, behärskar statsmaskineriet och gjort statsmakterna till sina lydiga redskap, eller ock att den ärliga viljan och det rena uppsättet till att förbättra folkens ställning och etablera ett demokratiskt

Vårt försvar

förhållande inom egna landamännen, saknas.

När man tager del av de undersökningar här ovan påpekats så finner man, att många av dessa ledande män inom finansvärlden, samhällets stöttepinnar, patrioterna och filantroperna per preferens, otvetydigt gjort sig skyldiga till brottsligt förfarande och äro åtalbara enligt nu gällande lagar och författningar. Andock vistas de i frihet och äro fortfarande i tillfälle att utöva samma tryck och förtryck på folket här i landet, som förut. Jämför detta med den svårighet det visar sig vara för åklagarmakten att definiera något brottsligt förfarande mot de av våra kamrater, som nu sitta häktade och att få något på vilket ett åtal kan fotas. Bär vidare i minnet att alla våra handlingar, vår propaganda, litteratur, ja t. o. m. vår korrespondens, om ej den direkta aktionen av I.W.W.? Vad är orsaken till de förbättrade sanitära förhållandena i de olika industrilägren där ett s. k. "camp" system fordras för industriens fortbestånd? Varför kom ej detta till stånd under tider som flött, då vi hade politiska arbetarepartier, som möntrade lika stor, om ej större, röstsiffra än de göra i dag. Vad är orsaken till att I. W. W. har dubbelt, eller flerdubbelt, medlemmar i fängelserna än alla de andra politiska partierna sammanlagt, — häktade för deras agitatoriska aktivitet, — om ej de maktägandes fruktan för deras styrka? Vi har ju myndighetspersoners och andra auktoritetens, uttalande om att 90 procent av I. W. W. äro hyggliga individer — något, som är minst lika vackert som vad sanningsenligt kan sägas om den övriga delen av mänskligheten, speciellt trustmatadorerna. Det kan således ej vara denna organisations medlemmars kriminella dispositioner, som leder dem till fängelserna. De måste vara den inneboende styrkan i deras organisation, principen, som leder deras angrepp, vilken skapar fruktan för deras växande makt och driver de maktägande till att vidta de häktningssåtgärder vi dagligen få bevittna.

Vad blir slutomdömet vid dessa jämförelser mellan klasserna och myndigheternas ställning till dem? Omdömet måste bli, att de olika klassernas uppfattning av demokrati äro varandra diametralt motsatta och att myndigheterna, med eller omedvetet, tjäna den uppfattningen, som penningmakten förfäktar. Vår uppfattning, om vi vill opartiskt döma, måste ovillkorligt bli, att våra kamrater häktades, ej som ett resultat av förmodade begångna brott, utan för den samhällsskådning de omfatta och förfäktar.

Våra kamraters enda brott består i det ideal de omfatta och för vars omsättande i praktisk tillämpning de kämpa för. Och låt mig skynda tillägga; det är denna visshet, som gör vår kamp för deras frigivande så skön, så hänförande. Det är för vårt ideals triumf vi kämpar, ej för att söka befria någon, eller några, brottslingar från följderna av en kriminell handling. Det är rörelsen, organisationen I. W. W. det idealet som denna rörelse innebär, som nu skall provas, försvaras. Låt oss söka klargöra detta ideal och se om det är värt de uppofteringar vi äro kallade att göra, eller redan gjort för detsamma.

Sedan klasskampen började taga fasta former, sattes i system eller organiserades, har metoderna för dess successfulla bedrivande från vår sida, livligt omtvitsats. Hur mycket det än tvistats om hur det framtida samhället en gång skall komma att se ut, en fundamental princip har de dock alla byggt på, principen; "arbetets frukter åt de, som framställa dem". Vidare äro alla eniga om, att på grundvalen av det nuvarande kapitalistiska samhällssystemet kan denna princip aldrig realiseras. Följaktligen har alla revolutionärers strävanden, i första hand inriktats på, att omkullkasta den nuvarande samhällsformen. Så långt ungefär sträcker sim samstämmigheten i de program, som tid efter annan sett dagen och, som för närvarande äro i kraft.

I sitt försvar för det nuvarande samhällssystemet är det givet att penningmakten, parasiterna, de enda vilka hava något intresse av att försvara detta system, förnämligast koncentrera sina ansträngningar på de håll där starkaste anfaller göres. I de mer eller mindre kraftiga ansträngningar, som göres för att krossa de anstormande revolutionära skarorna, har vi en värdeuppsättning på vilken av dem det är, som

gör det kraftigaste anfaller. Vid ett bedömande härutinnan faller en sådan organisation som A. F. of L. ur räkningen. Den är ingen revolutionär organisation, utan fotad på det nuvarande samhällssystemet och står eller faller med det. Huvudangreppet emot klassamhället ledes å tvenne huvudlinjer: politisk aktion, — de parlamentariska socialisterna — och direkt aktion, — I. W. W.

Nyss har vi i ett svenskt-amerikanskt socialistorgan fått reda på, att den direkta aktionen ej har bringat några synliga resultat av sina strävanden. Den Lukas lärjunge, som är pappan för nämnda snillefoster, borde opåkallat kunna lämnas åsido om ej en god del ignoranta partigångare lyssnade till kväkningarna av en dylik groda och tror på dem. Vad är orsaken till att åtta timmarsdagen är en verklighet här i de nord-västra staterna, men inte i södern eller mellan-västern, om ej den direkta aktionen av I.W.W.? Vad är orsaken till de förbättrade sanitära förhållandena i de olika industrilägren där ett s. k. "camp" system fordras för industriens fortbestånd? Varför kom ej detta till stånd under tider som flött, då vi hade politiska arbetarepartier, som möntrade lika stor, om ej större, röstsiffra än de göra i dag. Vad är orsaken till att I. W. W. har dubbelt, eller flerdubbelt, medlemmar i fängelserna än alla de andra politiska partierna sammanlagt, — häktade för deras agitatoriska aktivitet, — om ej de maktägandes fruktan för deras styrka? Vi har ju myndighetspersoners och andra auktoritetens, uttalande om att 90 procent av I. W. W. äro hyggliga individer — något, som är minst lika vackert som vad sanningsenligt kan sägas om den övriga delen av mänskligheten, speciellt trustmatadorerna. Det kan således ej vara denna organisations medlemmars kriminella dispositioner, som leder dem till fängelserna. De måste vara den inneboende styrkan i deras organisation, principen, som leder deras angrepp, vilken skapar fruktan för deras växande makt och driver de maktägande till att vidta de häktningssåtgärder vi dagligen få bevittna.

Utan att vilja underkänna den politiska verksamheten all betydelse, måste vi dock erkänna, att i den mån våra parlamentariska socialister göra anspråk på att störta det nuvarande samhället medelst parlamentarisk aktion, en vitalsak, den nämligen, att den politiska formen, under vilken ett samhälle administreras, är en produkt av de rådande ekonomiska förhållanden. De glömma, att vad förändringar vi än sett i fråga om samhällens struktur, alltid har de utgått från förändrade ekonomiska förhållanden. Efter det nya ekonomiska relationer mellan folken uppstått har de politiska förhållandena förändrats och anpassats efter dem. Det föreligger inget skäl nu att tro att den revolution, som vi väntar i en snar framtid se i full flamma och, som redan nu är i sin gryning över hela världen, skall antaga motsatta former, m. a. o.: att det skall bli en politisk revolution efter vilken sedan de ekonomiska förhållandena kommer att dansa. När därför I. W. W. inriktar sin verksamhet på det ekonomiska fältet — och det enbart — så angripa de själva grunden. I och med det nya ekonomiska förhållanden etablerats, som möjliggör den socialistiska principens praktiska tillämpande, är revolutionen genomförd. De detaljförhållanden under vilka denna princip kommer att tillämpas, komma att av sig själva framstå, just så, som de nu rådan de politiska och samhälleliga förhållandena ordnats och anpassats efter den nu rådande privatkapitalistiska principen.

När vår socialistkritiker, Nidolv, nagelfar vår verksamhet och bedömer den som betydelselös, så var det endast logiskt från hans synpunkt sett. Den politi-

ska rörelsen har ingen annan värdeuppsättning på sin organisations styrka än de mer eller mindre successfulla möten de kunna anordna, deras prenumerantantal på sina tidningar, den mängd av sin litteratur de kunna sälja och sin medlemsmatrikel. Som nu ej Nidolv kände någon annan faktor angående vår verksamhet än våra möten, eller rättare, vårt intresse för hans möten, så blev naturligtvis hans dom förkrossande för oss. Men I. W. W. har en annan faktor att räkna med, som ej S. P. eller något annat politiskt parti har: den direkta ekonomiska aktionen på arbetsplatsen. Följden av dessa förhållanden blir, att även om alla I. W. W:s möteslokaler stängas, dess press blir undertryckt, dess talare häktade, ändå har vi en organisation, som kan göra en ofantlig insats. Om däremot, S. P. skulle få sina lokaler stängda, sin press undertryckt och sina talare häktade, vore deras inflytande som parti — ej den socialistiska ideen — praktiskt taget död, vilket jag gärna medger vore till stor skada för arbetarrörelsen i sin helhet.

Allt mer och mer uppgår det för allmänhetens ögon, att de nu pågående masshaktningar av våra kamrater, äro mera ett utslag av fruktan för vår makt, än av ett inneboende rättsbegrepp hos myndigheterna. Men på samma gång dessa massanstörningar mot oss företagas skärpes ock arbetarklassen i sin tro på vår rörelses betydelse för dess frigörelse. Allt större skaror strömma till våra leder i trots av att våra s. k. ledare häktats, våra lokaler tid efter annan genomsökts av myndigheterna och vårt arbetsmaterial bortstulits. I trots av all förföljelse emot oss står vår rörelse starkare, i fråga om numerären, i dag än någonsin förut. Men ej endast numerärt har vår rörelse ökat i styrka. I och med växande makt och inflytande har också förståelsen för vår rörelses principer och entusiasmen för vårt ideals realisande, i ofantlig grad skärpts. Ej längre lyckas man, med borgarmoralen som medel, att vilsleda massan av folket i fråga om våra strävanden. Folket får för var dag upp ögonen allt mera för det faktum, att I. W. W:s triumf betyder arbetarklassens frigörelse. Allt flera börja göra jämförelser mellan I. W. W:s samhällsideal och det nu rådande privatkapitalistiska och utslaget blir aldrig annat än ett.

Så blir det allt mera klart för oss, att vad vi skola försvara är vårt ideal. Idealet, som innebär vår egen och vår klass' befrielse ur ekonomiskt slaveri. Idealet, som betyder en ny samhällsform, där varje individ vinner möjlighet att utveckla sig till sin högsta fulländning. Och vad mer är, vi börja förstå att detta samhällsideal, trots förföljelserna emot oss, håler på att förverkligas.

Därför kamrater, proletärer, försvaret för våra häktade kamrater är vårt försvar! Kampen för deras frihet är vår egen beirrelsekamp! Varenda skärvt offrar, varenda timma av din tid, varenda man du bringar som en förstående medlem i i våra leder, gör du för din egen befrielse! Deras frihet betyder vår frihet. Vi äro oupplöstligt sammanlänkade ty vi tillhöra samma klass.

P. W.—r.

ÄR DET MOJLIGT?

Arbetare anställda i båtbygg-nadsindustrin i Baltimore gå ut på sträjk, fordra en daglön på \$10.56. Antagligen tillhörande A. F. of L.

Undrar vad namn som passer dessa sträjkare bäst. Fosterlandsförrädare och tyskvänliga är väl inte stark nog definiering på dem. Så de måste antagligen vara "Kaisers" släktingar.

Förnya din prenumeration på "Allarm"

Oomkullkastligt faktum

(Arbetarklassen och kapitalistklassen här ingenting gemensamt. — I. W. W. principförklaring.)

Hur många gånger detta påpekas, kan det dock ej påpekas nog. Orsaken varför jag ånyo berör denna fråga är, att jag i Skandinaviska Goodtemplaren för mars månad fann en varning från Nationelle Ordenstemplaren, B. D. Wright, att alla goodtemplare och loger skulle åkta sig för att på ett eller annat sätt bistå de fängslade I. W. W. medlemmarna i sitt försök att befria sig och sin klass från ekonomiskt slaveri. Varningen lyder som följer:

Important, Please read in Lodge.

The N. C. T. is in receipt of information to the effect that the organization known as the I. W. W. a large number of whose members are being prosecuted by the U. S. Government charged with serious crimes, have mailed to various of our Good Templar Lodges circulars appealing for financial assistance to defend these men. I quote herewith the riting made by the N. C. T. to the Grand Chief Templar from whom I received the information regarding the matter.

"No Good Templar Lodge as such has any right under our laws, under any circumstances, in any way, shape or manner to contribute to the support of or give financial assistance to the I. W. W. or any other similar organization, NONE of which have any association with the work of our Order.

The funds of I. O. G. T. Lodges can ONLY be used to further and support the cause of Temperance and Prohibition, and the other lines of work laid down in our Platform and laws. I know of no reason why such an organization should appeal to Good-Templar Lodges for support.

I would also advise that no Good Templar Lodge has a right according to our laws, to respond to appeals for financial assistance from other Good Templar Lodges in the state where located, unless said appeal has been approved by the Grand Lodge Executive of their Grand Lodge, nor to Lodges in other state unless said appeal has been approved by the National Executive of the National Grand Lodge."

All Lodges will please take note of this quotation of the Laws of our Order,

Faternally yours,
B. D. WRIGHT, N. C. T.

Red. för Skandinaviska Goodtemplaren hade dock en liten god gnista inne i samma nummer berörande saken, vari han påpekar detta vansinniga sätt att bestämma över andra medlemmars och logers rätt. Heder åt Wold — den borde dock vara skarpare.

Jag känner mig nödsakad att beröra några punkter i nämnda herres (N. C. T.) artikel, ty aldrig har det så tydligt som nu visat sig, att arbetare och kapitalister kunna ej ha ens nykterhetsarbetet tillsammans. Har någon av er arbetare kamrater någon gång sett ett sådant rätt sätt att bemöta en rörelse sådan som I. W. W.?

Ingen människa, som i någon mån vill vara ärlig, kan förneka, att I. W. W:s all strävanden utgå på att på alla möjliga sätt höja arbetarklassen, i ekonomiskt och moraliskt hänseende. I. W. W. är arbetarklassens enda organisation, vars program är så vittomfattande, att det innesluter in-

om sin ram allt som kan göras för höjandet av arbetarna till vad de i verkligheten äro — världsherrar, därför att de producera och distribuera allt, mänskligheten behöver för ernäendet av fullkomlig lycka och njutning.

Att icke ens ett sådant kråk till människa som B. D. Wright, är utesluten från möjligheten att njuta av denna lycka är tydligt, om han vill fullgöra sin skyldighet som medmänniska. Gör han icke, så kommer svält döden att grina honom i ansiktet, ty inga parasiter kunna leva på en sund samhällskropp.

Nämnda "herre" anklagar arbetare som ta sig en sup för att stilla sina sorgsna sinnen med — mördare av sina hustrur och barn.

Hut borgarbracka, för ett sådant påstående, och samtidigt varnar arbetare att hjälpa sina stridande kamrater.

Det bör väl vara förstått av alla arbetare, att det är tiotusen gånger bättre att höja avlöningen och förkorta arbetstiden, för att på detta sätt kunna tillförsäkra hustrur och barn vad de behöva, än att sänka arbetarnas levnadsomkostnader genom att bortaga rättigheten att köpa sprit om de önska.

Därmed har jag ej sagt att vi skola supa, ej heller klandrat nykterhetsrörelsernas upplysningsarbete. Långt därifrån.

Jag har endast, och vill endast betona att den väg förbudslagstiftningarna följa är den beklagligaste av alla, ty de spela rätt in i händerna på utslugarna, genom sänkningen av arbetarnas levnadsstandard.

Man skadar ej krog-kapitalet, ty det söker sig nya utslagningsområden, men man lurar massor av arbetare att vara nöjda, och skyller arbetarnas nöd och fattigdom på superiet. Om man ser på arbetarnas ställning de sista två åren, så finner man att de mistat 52 cents av varje dollar av sin lön, ty levnadsomkostnaderna ha höjts 69 proc. och lönerna endast 17 proc. i genomsnitt. Hade detta varit möjligt om arbetarna tillhört I. W. W., och stridit solidariskt för högre lön?

Anej!

Detta vet nog denne s. k. broder, och han går tusen gånger värre ärenden för våra dödsfiender än Samuel Gompers, vilken han fördömer.

Jag vet att de flesta goodtemplarna gjort sitt bästa för vårt försvaret, och är medveten om att de fortsätta. Jag önskar med denna artikel uppmäna eder alla att göra ännu mera, och sluta upp med att underhålla sådana parasiter som nämnde person.

Men ej upphöra med upplysningsarbetet, ty detta är nödvändigt ännu en tid framåt.

Jag hoppas att denna varning ni sett tryckt på engelska i art. av N. O. T. B. D. Wright, har öppnat upp ögonen för faktumet av punkten i I. W. W. principförklaring, att arbetare och kapitalister icke ha någonting gemensamt, så att ni hundrafallt öka edra ansträngningar i räddandet av er själva och er klass från evigt löneslaveri, och ta det goda rådet att strida i organiserat tillstånd såsom medlemmar av I. W. W.

Låt borgarbrackorna varna, edert slaveri är deras lycka, men er ekonomiska befrielse är en hel världslig lycka.

Vem är värd mest till er?
Cook County Jail, Chicago.

Carl Ahlteen.

INFÖR RÄTTA.

(Forts. fr. sida 1.)

"brott" har han tillbringat månader i fängelse och blivit omtöcknad i sitt förstånd och sin hälsa bruten på grund av rå behandling därinne. — Han stapplar fram, stödd av kamraten — han ser så gammal ut — — —

"Icke skyldig!"

Nej, sannerligen inte — Men vem är skyldig till hans nuvarande belägenhet? Vem?

Denna fråga! — — —

— — — Ett annat namn — —

En gamal man, bruten av hårt arbete, men ändå reslig går långsamt fram! Ett långt troget liv för sina arbetsköpare — nu är hälsan bruten av fängelset i gehenna — — —

"Icke skyldig!"

— — — Ett kvinnonamn uppropas, den revolutionära arbetar-rörelsen Joan de Arch — — — "den röda jungfrun." Domaren blir plötsligt påfallande artig. — Ja, tidningarna påstod att han tilltalade henne "Madame!" Tänk så nedlåtande. — — —

"Icke skyldig?"

— — —

Ceremonien är över! Prologen utspelas — — — Därefter kommer tidningarna. — — —

Vår advokat blev visiterad och arresterades för bärande av vapen i domstolen — — —

Vi kalades "under dogs," — arbetskläderna förhöjades och skymfades! Man gjorde sig löjlig över de grova händerna, de markerade anletsdragen, de breda skuldrorna och grova rörelserna — — — Ännu ha de ordet, dock — en liten tid — sedan skall vi tala.

Och då skall miljoner "under dogs" lyssna och instämma! Då skall de grova stämmorna väcka genklang. Det som säges skall bli förstått av klssen "the under dogs," och om de då stanna för att bättre höra rösterna från tribunaltet i Chicago, då stanna industriens rasslande maskineri, om de överrösta, — då knyts kanske de grova valkiga händerna i förtrytelse, i stället, för om verktyget, och om de resa ryggar — då — tidningsmän då stannar allting, även edra pressar, de genom vilka ni kläda, föda, och transporterats.

Utan "under dogs" kunna ni ej existera — vår försiktigt i edra omdömen, ty ni skola kanske bli tvungade att komma ner till dem inunder!

Glöm ej, att eder ställning är "högre," därför att ni plaserat eder på vår klass' skuldror! Om vi resa oss, då rasa ni till marken som ohyra.

Och, om ställda, sida vid sida med oss för utförandet av samhällsnyttigt arbete, då komma ni att sakna de grova händerna och jämra er över bristen på de breda skuldrorna. —

Detta drama är ett "memento" för er, beräkna ej misskund, ni gav aldrig förståelse! Nemesis vakar! Livet är hårt och grymt, vi veta det, — ni vilja ej veta det, ni ljuga, — men lögnerna skada er — icke oss!

Och till er, "under dogs," för vilkens ideal och strävanden vi stå och fala, ställa vi uppmaningen, vakta varje scen, varje röst i detta drama, visa genom handling att ni förstå vad saken gäller! Det är ni arbetare, kallade "under dogs" som skola och kunna göra dramats slutscen och epilogen en rungande success för oss och vår klass, den nyttiga, den nödvändiga under alla samhällsförhållanden och former!

Stå upp för er rätt! — såsom vi göra! Förenade vi stå — söndrade vi falla!

Samlen medel och sänd till försvarskommittens huvudkvarter, 1001 W. Madison St., Chicago. Se till att alla vänligt stämde tidningar, genom er om ej annat, intaga rapporter och uppmaningar till hjälp för försvaret. Och sist och bäst av allt, bli medlemmar av organisationen. På er frihetsskärare därute beror en lycklig utgång.

Carl Ahlteen.

En saga om en saga

Man kan drömma underligt i bland, och för det mesta är det varken rim eller reson med drömmarna. Men härom natten hade jag en dröm som inte var så illa. Jag drömde att Abraham kom ner från himmelrik, där han suttit nu i så många år och spelat harpa. Harpan hade han under armen och så för övrigt ut alldeles som jag påminner mig honom vara avbildad i mormors gamla bibel. Han kom som sagt seglande ner från himmelrik och satte sig omoraliskt nog ner på sängkanten bredvid mig. Under vanliga förhållanden skulle dylik närghägenhet naturligtvis inte fått vara ostraffad men med hänsyn till personens i fråga stora ärevördighet och övriga goda rekommendationer från bibliska historien lät jag nåd gå för rätt och frågade vad som förskaffade mig den äran. Jo sade Abraham jag kom för att tala om en saga för dig som du sedan kan skriva ner och skicka till Allarm. En saga, sade jag, vad handlar den om då? Jo den handlar om jorden och människorna, sade Abraham och jag har själv funderat på den. Jag undrar just om den kan vara värd att höra tänkte jag och så började Abraham sin berättelse:

I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Den där gamla historien ha vi ju alla hört sedan urminnes tider, avbröt jag, men då bara började Abraham från början igen. I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Först skapade han jorden och när han fått den riktigt rund och trevlig gjorde han himmelen. Sen tyckte han att han ville ha ljus i saken och så skapade han sol och måne och stjärnor. Sen fick han bråttom att få träd och gräs och blommor i ordning och plantera ut dem på jorden och sen skapade han alla sorters djur och fåglar. Så höll han på i många många år, aldrig fick han sin jord riktigt färdig, aldrig var den riktigt belåten med den, jämt ändrade han på någonting, fulländade, fullkomnade, skapade nytt. Och så till sist satte han kronan på verket och skapade människorna för att de skulle leva på jorden, tillgodogöra sig dess rikedomar, fröjdas åt och njuta av dess skönhet.

Att det nu var Guds mening att alla människor skulle vara med och ha litet rättigheter är ju tydligt. Det var inte hans mening att dela människorna i två klasser. Gud skapade aldrig en överklass lika litet som han skapade en arbetarklass. Hade det varit Guds mening att en del människor skulle gå under benämningen arbetare och utgöra en klass för sig själva, så skulle han naturligtvis medan han ändå var i tagen med att skapa, skapat en särskild sorts människor utan tankeförmåga och kallat dem arbetarklass. Men det gjorde han inte. Han skapade dem alla lika. Han satte en inrättning som han kallade hjärna i huvudet på dem alla och så tyckte han att han hade gjort sitt bästa.

Om människorna nu begagnade det där maskineriet, tänkte Gud, så går det bra för dem, och om de inte göra det så få de skylla sig själva om det går på tok. Och så brydde han sig inte om att ha några mer bekymmer om dem utan vände sin uppmärksamhet åt en annan jord som han just börjat på med att skapa.

Nu var det förstas mycket riktigt att en del människor som använde sin hjärna och dem gick det väl i händerna på alla sätt och vis. De köpte och sålde och sådde och skördade och hade det riktigt bra. Men så var det en del som voro för lata och för tröga till att tänka för sig själva utan gingo där och slöade och kikade upp på dem som tänkte

och rättade sig efter dem vad det var fråga om. Och det höllo de på med till det var för sent för dem att göra något annat. Hjärnmaskineriet stannade så småningom alldeles i huvudet på dem. De som använde sin hjärna gjorde sig snart till herrar över de andra och passade på att draga alla möjliga fördelar av deras dumhet och slöhet använde sig av deras fysiska styrka och arbetsförmåga och kallade dem sina arbetare. Sen slutade de alldeles upp att arbeta 'själva, låt arbetarna göra allt arbete, all producering, drogo själva profiten därav och betalade till arbetarna efter eget godtycke en viss del av den förtjänst som deras arbete inbringade. I vanliga fall var denna betalning inte större än att arbetaren därmed nått och jämt kunde hålla kropp och själ tillsammans medan herrarna själva levde i överflöd. Så uppkom begreppet fattiga och rika.

För att göra sig ännu säkrare på sin makt över arbetarna funderade de rika på någonting som de kalade religion och som huvudsakligen gick ut på att hålla arbetarna nere i mörker och okunighet. De hade arbetarna att bygga kyrkor och pryda dem med alla möjliga grannlåter. Sen utvalde de personer ur sin egen klass med god uppfinnings- och taleförmåga, kallade dem präster och lovade dem bra betalt om de ville förbinda sig till att ljuga arbetarna fulla ett par gånger i veckan. Och sen fann de på något som de kallade skatter, och med tillhjälp av dessa och så kallade frivilliga bidrag från arbetarna hade dessa att själva betala både kyrkorna och prästerna.

Tiden gick. Arbetarna lydde prästernas ord, sovo och voro nöjda med sin lott. De rika blevo allt rikare, de fattiga blevo allt fattigare. Och så höll de på i många, många år och Gud tänkte att allt var väl bestämt med jorden och människorna, ända till han alldeles händelsevis härom dagen råcade rikta sin kikare på det hållet. Men den som då blev förvånad det var Gud. Aldrig kunde jag tro att människor som ha hjärna kunde bli så obegripligt dumma, sade Gud, och fastän han var både ledsen och förargad kunde han inte låta bli att skratta när han såg hur ohjälpligt hoptrasslat allting såg ut på jorden. Däremot, sade Gud, gå nu tre fjärdedelar av människorna och släpa ihjäl sig, frysa, svälta och fara illa i saknad av det nödvändigaset för att den ena fjärdedelen skall lata sig i välmåga och överflöd. Där gå några stycken och stäta i siden och sammet och bara roa sig, medan de andra stackarna inte ens våga drömma om ett ordentligt mål mat. Och det finna de sig i fastän de veta att det finns överflöd på allting.

Det är allt synd om människorna, tyckte jag. Synd om dem, svarade Gud, det är allt så lagom synd om dem. Det är just rätt åt dem. Varför använda de inte sin hjärna som jag gav dem. Vile de bara göra det så skulle snart allt det där trasslet där nere på jorden vara klarat upp och skillnaden mellan fattiga och rika vara utjämnd. Men kunde vi inte göra något för att hjälpa dem, tyckte jag. Nehej du Abraham, sade Gud, det tror jag inte vi befattar oss med. Här hjälper ingenting annat än en riktig revolution, men ha människorna själva ställt till allt det där trasslet så få de själva klara upp det också. För resten ser jag att I. W. W. är där nere och regerar och då blir det nog snart bra i alla fall. Den organisationen begriper mer om den saken än både du och jag. Burrrrrrrr lät allarmklockan och jag vaknade.

Signe Aurell.

FÖRKÄNNINGAR.

(Forts. fr. sida 1.)

na. — Då brast det löst. Bästa uttrycket för tildragelsen gav Vanderveer då han yttrade: "They are cheap sports!"

Enligt lagen har försvaret rätt att avskeda tio man som blivit antagna av åklagaren, och denna i sin tur kan avskeda sex.

Clyne hade redan avskedat fyra och hade alltså endast två kvar, medan försvaret endast vänt två av sina "challenges," och alltså hade de åtta kvar. Aftling lutade åt vårt håll, och liksom en man som spelar kort och efter tre spel ser att han förlorar, och därför vill börja om igen framförde åklagaren beskyllningen att vi försökt att påverka jurymännen genom att pr telefon eller i samtal komma underfund med deras uppfattning över I. W. W. De hade blivit uppringade pr telefon och frågade om de skulle rösta med den socialistiska valsedeln i äldermannavalen för en vecka sedan i Chicago.

Att detta är ett ganska vanligt sätt att agitera är ju allmänt bekant, men att det skulle användas till slag emot I. W. W. hade nog ingen beräknat. Lagen tillerkänner rätten för de anklagade att vidtaga undersökningar innan jury blivit kallad, nu skall man dock försöka hindra detta. Nu skall man åtala omkring 1500 socialister för att ha försökt att påverka juryn. Men det hela förfaller så sjukt, och anledningen är nog att söka hindra rättegången.

Hela veckans arbete blev därmed bortkastat, och rättegången inställdes till måndagen den 15 april, då ny jury skall väljas.

Hela denna procedur påminner om den bekanta McNamara-rättegången, då Clarence Darow åtalades för att ha sökt tubba juryn.

Men detta kan endast ha en följd hos tänkande arbetare.

Förstår ni vad det betyder, kamrater? Alla möjliga lagliga "trick" kommer att användas!

Man vet att våra ekonomiska tillgångar äro små, så alla sätt användes för att hindra vårt försvaret. Postmyndigheterna gör allt för att stoppa försvarskommittens försändelse o. s. v.

Glöm ej detta! De 112 som i dag avvakta ranssaking och dom för sin solidaritet till arbetarklassen och dess ideal, avvakta edra ätöranden.

Giv en dagavlönning till försvarsfonden! Bliv medlem i I. W. W. och vi skola med lugn motse den kommande rättegången!

Handla — och handla nu!
Chicago, Ill., den 10 april 1918.

GNISTOR.

De kapitalistiske nyhetstidningarna meddela öppet att den ryska tzarens familj ödmjukt bett Bolsheviki att de skulle få tillåtelse att lämna landet och "de äro villiga att avsäga sig allt rätt till kronan." För endast ett år sedan var det dessa nu krypande, bedjande, rovdjur, som drevo tusentals oskyldiga arbetare ut till Siberien utan hänsyn.

Kunna ej detta landets förtryckare lära något av det skedda och vad de nu ha tillfälle att läsa i sin egen press?

År 1916 hade ståltrusten den lilla nätta summan i profit av \$271,531,730.00. För denna summa kunde vi köpa fem billioner fyra hundra trettiofyr tusen kaffe och "doughnuts." Hålen i "doughnut" sen representera värdet av vad arbetarna erhöi för vad de hade producerat.

De fattige och svage, får sin del i himmelen, i stället för här på jorden.

VARLDENS STÖRSTA RÄTEGÅNG PABORJAD.

(Forts. fr. sida 1.)

Han påstod sig endast ha hört talas om I. W. W. för ett par veckor sedan.

Han påstod sig endast läst Chicago Daily News, men ej tagit någon som häst ställning vare sig för eller emot. Men när nämnda tidning kom ut visade det sig att han tagit sam-

ma ställning som nämnda tidning advokat; vilket inom parentes är att skjuta I. W. W. medlemmar utan dom och ranssaking.

Nu en uppmaning till alla som läsa dessa rader och äro människor som önska ett nytt samhällssystem ankomst. Gören allt för att få denna rättegång så god och rättvis som möjligt.

Ryska Revolutionens Farmor

Ett löst kapitel ur revolutionens historia i Ryssland

KATHARINA BRESCHKOVSKY

Översättning från norskan av Pass.

En av justitieminister Karenski's första ämbetshandlingar var att utsända orden om att Katharina Breschkovsky ofördröjligen skulle vända tillbaka från Siberien dit hon flera gånger blivit förvist under den gamla regimens tid och varest hon tillbragt de sista 6 åren.

Hon är känd i hela Ryssland under namnet "Den ryska revolutionens bestemor". Hon blev döpt så av de unga, då hon ännu i vårt århundrade i Stolypins tid 70 år gammal måste vandra till Siberien, älskönt hon aldrig hade begått någon förbrytelse.

Få är det som burit så många fängelseår och gått igenom så mycket, som denna ädla personlighet, vilken nu hyllas som representant för den revolutionära traditionen.

Från födelsen tillhörde Katharina Breschkovsky en ansead och välbärgad familj. Redan tidigt övergav hon sitt hem i Transbaikalien för att viga sig till arbetet för bondebefolkningens upplysning. Med en renhet på ryggen vandrade hon som sömmerska år ut och år in från den ena landsby till den andra och förkunnade evangeliet om människorättigheterna och befrielsen från despotismens tryck för den fattige och ovetande befolkningen.

Det var en ytterst farlig verksamhet, ty de män och kvinnor, som hade tagit sig för att lära bondebefolkningen att läsa och tänka, blevo förföljda av den kejsarliga polisen nästan ännu mera än de bombkastande nihilisterna. Byråkraternas insåg, att denna planmässigt utströdda säd i längden kunde bli skadligare än de enskilda attentaten.

Kultuministeriets hat till all verklig upplysning skaffade det med rätta namnet "ministärium för själfrörelse".

Sedan Katharina på detta vis drog ut i Ryssland har hennes liv varit en oavbruten kamp med mörkrets makter, en kamp, full av självförnekande oförfärdighet för folkets sak; ett högt mål och en tung lidelse.

År 1872 kom hon första gången i konflikt med polisen. Hon blev anklagad för att ha tagit del i en sammansvärjning, som i sin tid blev mycket omtalad under "processen mot de 173". Som det alltid brukade ske i Ryssland måste hon sitta mycket länge i Peter-Paulsfästningen, hela 6 år, förrän den egentliga undersökelsen begynte för att därefter bli dömd till flera års straffarbete. Då denna bestraffning var över blev hon deporterad till Siberien.

Kort efter ankomsten dit, gjorde hon ett flyktförsök och släpades sig i några veckor genom landets ödemarker tills hon — övervåldigad av svält och fört — blev gripen av de poliser, som skulde hennes spår. För detta försök måste hon åter böta med en längre tids tvångsarbete, och hennes förvisning till Siberien blev förlängd till livstid. Hon blev dock benädd år 1887 och fick tillåtelse att återvända till det europeiska Ryssland; men lidandet hade icke förminskat eller knäckt hennes sega kraft.

Så snart hon åter kom i förbindelse med sina tidigare vänner, trädde hon in i det social-revolutionära partiet. Hon ägde en nästan otrolig arbetsförmåga och undandrog sig inte uppdrag hur stort, svårt och vanskligt det än kunde vara.

Särskildt verkade hon som författarinna av revolutionära skrifter och hemliga brev. Oavbrutet genomströmt hon det väldiga ryska riket för att göra propaganda för sitt parti och danade en mängd lokalgrupper, som stod i hemlig förbindelse med partiets huvudkvarter i Petrograd.

Hennes vänner och bekanta be- römmer hennes ovanliga förmåga att vinna tilltro hos människor av alla samhällsklasser. Hon verkade dock helst bland den fattiga bondebefolkningen, vars andliga och lekamliga nöd rörde henne djupt och denna mötte hennes kärlek med obegränsad hängivenhet. Som ett bevis på hur man hängde vid henne, berättas, att då hon en gång blev arresterad och fördd ut i landsbyarna för att bli identifierad, var det bland tusenden av hennes lantliga bekanta icke en enda som förrådade henne; och fast det blev utlovat stora belöningar till den som ville angiva henne som upprorstiftarinna, förklarade de adda enstämigt, att de aldrig förr i sitt liv hade sett den arresterade kvinnan.

År 1908 grep den beryktade polis- spionen Evno Asew dock in i Katharinas öde. På angivelsen av honom blev hon åter kastad i Peter-Pauls- fästningen och satt där i två år, tills processen mot henne började. Under denna process väckte hennes glän- sande försvaret stort uppscende — ett tal, som samtidigt var en fruktansvärd anklagelse mot hela tsa- rismen. Vid det långa uppehållet i fän- gelset, hade hon blivit så kroppsligt svag, att hon med möda kunde hålla sig upprätt. Men hödlarna kunde

icke bli herre över hennes friska själ.

Domen löd ånyo på Siberien och hon sändes till distriktsstaden Ki- rensk, som ligger vid Lenafloden 130 mil från Irkutsk och den siberiska järnvägen. Hon blev där mycket strängt bevakad, och man betraktade henne som en mycket viktig fånge. Dag och natt vaktades hon av en po- lisstyrka på sex man fördelade på två vakter.

Det blev dock henne beviljat att arbeta för andra deporterade väl. Hon tog sig an dem, då fångtran- sporterna på väg genom Kirensk höl- lo rast där. Hon skaffade dem arbe- te, sydde kläder, till dem och an- strängde sig framför allt för att upp- rätt hålla deras hopp och mod. Tu- senden av dessa olyckliga ha henne att tacka för att de icke blevo ett byte för förtvivlan. "De svaga bad henne om hjälp och de starka om råd", skriver hon av de förvisade, "och hur många av våra kamrater har icke räddat från att gå moraliskt till botten". "När man tänker sig de olidliga förhållanden, som vi levat under, kan man icke nog förundra sig över, att hon aldrig blev trött av att hjälpa andra, över det oändliga tåla- mod hon måste vara i besittning av, för att alltid kunna vara till tjänst för de många, många tusenden av olyckliga, som tryggade sig till henne som sin enda hjälp i nöden. Hela sitt liv igenom har "bestemor" bara levat för andra".

I december 1913 upptäckte hennes vaktare att hon var försvunnen. Te- legram utsändes i alla riktningar, och hela Siberien blev allarmerat för att fånga henne och om en tid uppdaga- de ett par polisbetjänter i närheten av Irkutsk en fattig gammal kvinna, som såg misstänkt ut. Då hon kom in i förhör visade det sig att det var "bestemor". Nu blev den gamla kvin- nan satt i ensam cell i Irkutsk, och fick vara där två år under den strängaste bevakning och med sigill på dörren. Först då hon som följd av inspärningen blev allvarligt sjuk sände man henne till Uinurinsk i guvernementet Jenisej, där hon har varit tills den ryska revolutionen bjöd henne välkommen tillbaka, som frihetens äldsta förkämpe och mar- tyr.

Det var kamraten från hennes eget parti, Kerenski, som nu var justiti- minister och telegraferade till henne när det ville behaga revolutionens bestemor att infinna sig i Petrograd. "Nu vill jag gärna dö!" utbröt hon. Med tårar i ögonen, "det jag levat för är uppfyllt".

Tillsammans med ett par hundra andra politiska fångar reste hon den långa vägen hem, men resan blev me- ra långvarig än man hade väntat. Gång på gång fick Kerenski telegram om att hon skulle komma med det och det taget och två gånger hade han redan mött upp med en väldig bukettt högröda rosor, men det kom ingen "bestemor". Hon var uppe- hållen under vägen av revolutionens barn som ville hälsa på henne i tu- sendevis vid alla stationer. Det var ett riktigt triumftåg för den gamla kvinnan.

Äntligen den 11 april rullade tåget från Siberien in på Nikolai bangård, där det var träffat stora förberede- ler som till en drottning mottaga- nde.

Då salongsvagnen stannade fram- för den kejserliga väntsalen, som var ställd till hennes disposition, spelade marseljäsen, och då hon stack det snövita huvudet ut ur kupefönstret regnade publikens blommor över henne. Hon fick händerna fulla av röda rosor och innan hon var kom- men ned på prongen hängde Ke- renski en praktfull krans av de sym- boliska rosorna om hennes hals. På de stora banden stod det i guld: Le- ve, det fria Ryssland! Leve revolu- tionens bestemor, den starka kvinnan, som tyrannerna icke kunde ku- va!

Oändligt glad och röd över det hjärtliga mottagandet, försöker hon att säga ett par ord: Jag är oändligt lycklig över att se Ryssland såsom ett fritt land. Bara den som sitter i fängelse vet vad det vill säga att känna sig befriad ... men det är in- gen grund till att upphöja mig. Jag har icke utträtt mer än tusenden an- dra ...

Den gamla kvinnan faller samman i gråt men nu går Rysslands justi- tieminister fram och kysser henne på pannan. Folket jublar och ropar: Leve! Leve! Och medan mängden, som räknar i tiotusenden, utanför ban- gårdens sjunger Internationalsen kör- de de två som känner varandra från Lenafloden i triumf genom gatorna till arbetar- och soldatrådets stora jubelmöte i Tauriska palatset. Da- gen efter blev bestemor Breschkov- sky anbragt på krigsministerens altan för att mottaga ännu en stormande hyllning från det regementet, som först gick över till revolutionen. Rank och glad står hon vid sidan av justitieministern och ser soldaternas marschera sjungande och jublande

förbi. Till sist lyfter två soldater den officer, som hade kommando över regementet upp på armarna. "Det var den första officer, som gick över till revolutionen, och honom må "be- stemor" se. Hon kysser honom med rörelse på kinden medan soldaterna ropar hurra och musiken spelar re- volutionens melodier.

Tillsammans med Katharina Breschkovsky hyllas en annan fram- stående kvinna från revolutionens martyrtid, Vera Figner, som Ana- tole France har kallat den ryska re- volutionens Jeanne d'Arc. På åttio- talet var hon en av de mest aktiva medlemmar i den terroristiska ak- tionskommittén, som har underski- vit dödsdomen över tsaaren och de- ras rådgivare, och som direkt och in- direkt har tagit del i alla attentat i Petrograd, Moskva och Odessa; var- för hon dömdes till 23 år i Schlus- selburg.

För de kvinnor, som icke äro så starka som männen, är Öst-siberien och tvångsarbetet detsamma som en dödsdom och fullbordas på tre eller högst fem år. Katharina Bresch- kovsky och Vera Figner, som livs- långt fängelse varken har kunnat ta- ga livet av eller förändra, äro undan- tag från den allmänna regeln. Tu- senden av kvinnor äro döda i Sibere- ns fängelser och öknar eller har be- gått självmord, som den 17-åriga Viktorja Gukovski, vilken hängde sig i sin unga förtvivlan. Hon blev dömd till förvisning då hon var bara 14 år gammal. Det märkvärdiga är icke att ett barn tog livet av sig men att hon kunde uthärda ett sådant liv i två långa år. Där ryssen är en känslomänniska framför förstånds- människa är den ryska socialismen mera en hjärtats än förståndets soci- alism. Fast den alltid varit marxis- tiskt präglad är den mera hjärtlig- naiv än den västeuropeiska. Därför är då många konstnär- och diktar- naturerna ibland Rysslands socialis- ter, rika på fantasi och lidelse. Där- för är det också bland dem många kvinnor.

Ryska kvinnor var varit med över- allt där mannen kämpat för friheten. De ha vårdat sårade Garribaldier och upproriska greker. På Paris-kom- munens barrikader stod en ryska, fru Korvin-Krukovski och i spetsen för upproret i Milano 1879 stod en kvinnlig rysk socialist, dr Anna Kulishkov. Den samlade officiella statistik över de politiska dömda i Siberien visar en fjärdedel kvinnor. Vissa tider två tredjedelar. De fle- sta heta egendomligt nog Sofia i för- namn — Sofia Perovski, Sofia Bar- ding, Sofia Leschern, Sofia Ginsburg för att icke tala om Sofia Kovalevski. Det är sagt att de revolutionära ofta voro mycket mera rädda för vad kvinnorna i partiet ville säga än för polisen, så sträng disciplin höllo de och så mycket krävde de av oförfäl- lighet. Sofia Perovski, som dödade Alexander II, utstod dödsstraffets ohöglighet med oförlikneligt mod. Alla som bli avrättade bruka blekna på schavotten hur tappert de än e- motse döen, men Sofia Perovskis an- sikte blev plötsligt överdraget med en svag rodnad, alldeles som en brud framför altaret. En gammal reak- tionär general, som hade observerat det, uttalade några år sedan i ett pri- vat samtal, att fastän han betraktade de flesta revolutionära som ett likgilt- igt, pack, hade han aktning för Sofia Perovski. Varför det? Generalen teg litet men så sade hon: "Hon för- aktade oss så djupt. De andra ha- de — men hon föraktade oss."

Det är dessa kvinnor, som givit den ryska frihetsrörelsen en seg mot- ståndskraft, en stark tro och en hög idealism. De kämpade för ett bättre Ryssland och därmed för en bättre värld.

Ur Syndikalisterna

I. W. W. principförklaring

Arbetarklassen och arbetsgivareklassen har ingenting gemen- samt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produk- tionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att mäta sig med arbetsgivareklassens alltid växande makt. Yrkesfö- reningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, där- igenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yr- kesföreningarna arbetsgivareklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgi- varna.

Dessa deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla deras medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nöd- vändigt, kunna nedlägga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god betalning för ett gott dagsverk", måste vi på vår fana skriva det revolutionä- ra: ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalis- men. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga pro- duktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Construction Workers' Industrial Union No. 573, Seattle Dist. Bulletin No. 28.

Kamrater! Underrättelse har inkommit från en av våra med- lemmer i St. Maries, Idaho att alla medlemmar varit arresterade, men på grund av oförlägligt ut- rymme i fängelset alla av dem blevo tillåtna att gå fria inom stadens gränser. Enda utvägen till flykt är över bergena. Ar- betsgivarna försöka tydligen att påbörja något i denna trakt. (The Spokesman Review of Spokane) påyrkar med understrukena antyd- ningar åtgärder i form av "mob action." Kamrater, låt oss inte förslappas i våra försök att upp- lysa slaverna, så att vi kan förhin- dra dylika sammansvärjningar mot medlemmar av vår klass.

Vi hava erhållit ett brev från kamrat Myers, som nu är i Spo- kane. Han skriver att vid elva- tiden den 18de mars medan han satt i Hotel Phoenix kontor, fyra välklädda män inkommo och frå- gade honom hans namn. Efter hans svar blev han slagen och knuffad utför trapporna mot gat- tan, där flere "Lojala medborga- re" väntade. De tvingade honom in i en automobil, varefter de, följda av flera andra autobiler bärande omkring trettio män, körde till utkanten av staden. Ef- ter att ha blivit kallad en massa vulgära namn, anklagad för att vara tyskvänlig och hotad med att få dela Frank Litles öde, blev hans kläder uppskurna och hans ansikte och kropp överstrukena med tjära och fjädrar. Kvarläm- nad i detta tillstånd, begav han sig vid stationen i Vapito, och be- gärde hjälp av telegrafisten där- städes, denne räddade honom att gå till Toppenish, omkring sex mil därifrån, för hjälp. Här mötte han en kamrat och tillsammans åkte de på ett frakttåg till Pros- ser, där en del av våra medlem- mar arbetar i en närbelägen soc- kerfabrik. En kollekt blev uppta- gen för honom som möjliggjorde erhållandet av vård. En del väl- villiga kamrater gävo honom klä- der. (Kamrat Myers sänder sitt tack till alla som hjälpt honom.

Underrättelse har inkommit till Seattle att rättegången av kam- raterna i Chicago började den 1sta april. Utgifterna komma att bli stora under denna rätte- gång, och vi måste envar vara i "the firing line" med dessa våra fängslade kamrater tills de bli- va frigivna. — — —

Slaverna från "Grant-Smith Construction Job" i Libby, Mont. ginga ut för 8 timmars dag för- liden vecka. Vi ha erhållit un- derrättelse att de nu arbetar på 8 timmars basis, med \$3.50 mi- nimum daglön. De erhöilo förut \$3.25 för 10 timmar. En annan seger för O. B. U.

"Det Röda Hjärtat"

HAR UTKOMMIT.

Denna agitationsskrift är utgiven av Nykterhetsorden Verdandi i Amerika, och bör läsas av varje svensk-amerikansk arbetare. Skriften, som är 22-sidig, är rikt illustrerad och innehåller en hel del god läsning.

Priset är 10 cents pr ex.

Aterförsäljare erhålla 30% rabatt. Rekvideras från Betty Carlson, 616 Cummings Ave., Waukegan, Ill.....

S. R. U. (Skandinaviska Recruiting Union) av I. W. W., mö- ter 2dra och 4de torsdagen varje månad å I. O. G. T. hall. Alla gamla medlemmar uppmanas att besöka mötena regelbundet, samt medtaga nya medlemmar. Fart i agitationen!

ARBETSNYHETER.

Benton, Wash. "C. M. & St. P. Ry. Co., konstruktion arbete". Lön, \$3.00 för 8 timmar. Arbetet kommer att vara hela sommaren. Dålig mat \$5.75 per vecka. Åtta man i en "bunk car."

Twin, Wash. Henry McPhee Camp No. 2. Järnvägskonstruk- tionsarbete, \$3.50 för 8 timmars dag. Arbetet kommer att vara ungefär 3 månader.

Roland C. M. & St. P. Ry. Co., "construction job." Trettio cent i timmen för tio timmars dag. Biljetten är ungefär \$4.00 på C. M. O. St. P. arbetet invid lägret. Arbetet kommer att vara hela sommaren. Närmaste stad, Saltesa, Montana.

Oregon City, Oregon Eng. & Con. Co. "Sköfpling och kör- karlsarbete". Lön \$3.50 för 8 tim. Mat och logi \$1.00 pr dag. Lasa- rettsavdrag \$1.00. Sanitära för- hållanden skamligt dåliga. Följ järnvägen söderut tre mil från Oregon City till lägret.

Martins Bluff, Wash. L. H. Gorig, landsvägskonstruktions- arbete. \$3.50 för 8 tim. Arbetet kommer att vara ungefär 8 måna- der. Portland närmaste stad, N. P. Ry. Biljett \$1.24. Maten god, men logiförhållandena förfärligt dåliga.

Newport, Wash.: Otto Han- son, ångskiffelarbete. \$3.50, '8 tim. Newport, Wash., närmaste station. Arbetet varar ungefär 3 veckor. Mat och logi tämligen goda. Madrasser och spring-

bäddar. Gott tillfälle för delega- ter att göra effektivt arbete, om de komma på denna plats.

Astoria, Ore.: Aberdeen Cost. Co., uppför landsväg. Sju par hästar arbetar. Lön \$3.50 för 8 tim. Ångskiffeln börjar snart, då cirka 40 man behöves till detta läger. Maten är tämligen god, men logi kan förbättras. Biljett från Portland \$2.16 på järnväg, med båt \$1.62.

Arbete kan erhållas både på ar- betsplatsen och i platsanskaff- ningsbyrån i Portland.

Från Astoria gå 15th St. till "Old Reservoir" vänd till vänster vid "Reservoir" sen landsvägen till vänster cirka en mil.

Fresno, California rapporterar att de nu ha öppet huvudkvarter för försvarsändamål på 1430 Kern St., Fresno, California.

Sacramento, California, har ä- ven erhållit tillåtelse av Federala myndigheterna att ha öppet kon- tor för försvarsändamål för kam- raterna där, enligt senaste rap- porter.

Medlemmar nu i Douglas County fängelse har sänt sin tacksamhet för donationerna av \$8.69 och \$10.00 erhållna från Philadelphia. De sade dessa sum- mor har gjort mycket för "extras" och förminska enformigheten i fängelset. Medlemmarna som sända pengar för ("Jail Relief") till detta kontor ombedes skriva att de äro för detta ändamål, härigenom kunna de framföras omedelbart.

FORLORADE CREDEN- TIALS.

H. B. Waddicor förlorade creden- tial No. C. 20. Utlöper juni den 30de 1918. Förlorad i po- sten. Tag vara på om funnen el- ler om försök göres att missbru- ka dem.

En daglig "bulletin" om förlop- pet av rättegången tryckes, och sändes till alla "Branch"-kontor av I. W. W.

Detta kontor av 573 kommer att sända till alla "Branch"-kon- tor och till delegater på begäran. Sänd in ditt namn och adr. och det kommer att sändas till dig. Alla medlemmar skulle försöka att göra sitt allra bästa i att sam- la pengar för rättegången.

Sänd in \$5.00 för ett "Freedom Certificate" och detsamma sändes till dig med post pr omgående.

Dock glöm inte: att få en eller flera nya medlemmar. Det är vårt och våra fängslade kamra- ters bästa försvar. Gör det nu!

Från Expeditionen

"ALLARM" har mottagit en donation å \$10.25 från Seattle, Wash., genom kamrat A. John- son.

Donation från kamrat H. Oberg, Seattle, Wash. \$2.00. Tack kamrater!

F. W. I. U. No. 480 i Rockford, Ill., har valt en "Allarm-kom- mitte" som har till uppgift att se till att prenumeranterna i den staden håller sin prenumeration uppbetald, samt att skaffa nya prenumeranter. Detta system har visat sig mycket fördelaktigt, och andra föreningar i andra platser, ombedes att upptaga den- na fråga till diskussion, och om det beslutas i enlighet med sug- gestionen, vill vi mer än gärna sända adresslistan över den sta- den.

"ALLARM" erhåller alla ex- emplaren av "The Daily Defence

GNISTOR.

Fastän inte religiösa, de flesta av oss respektera vår gamle kam- rat, snickarpojken från Nasaret. Inte därför att han var som de — —? kristna socialisterna påstå: världens förste socialist, utan fastmer för den strid han på sin tid förde, för de fattiga och för- tryckta.

Hans öde veta vi alla.

Men att den s. k. kristna kyr- kan har sedan de börjat sprida hans ideer — enligt deras eget påstående — velat använda hans beklagansvärda ställning till var- nager är väl knapast logiskt.

Man måste draga slutsatsen: här ser ni en man som var ärlig och stred för vad han trodde var rätt, se hans öde. Samma öde drabbar er s. k. efterföljare om ni strider för vad som är rätt. Låt honom tjäna som en varna- gel! Och hur väl har inte kyr- kan lyckats?

RÄTTELSE FRÅN FÖREGÅ- ENED NUMMER.

I sången "Våra Fana" förekom ett fel i andra versen och 3 raden, vilket läses: "När modet stark- nat, hoppet flytt." och skulle va- rit:

"När modet slocknat hoppet flytt."

Också på fjärde versen, första raden ari läses: "Så svära vi med hand och hand."

Skulle varit:

"Så svära vi med hand i hand."

Bulletin". Det bästa och mest intressanta, översattes direkt för Allarm, och dessa artiklar införes under "Försvars-klischen."

Alla till verket för att skaffa prenumeranter, så vi kan få en vecklig "ALLARM" innan som- maren är slut.

Med revolutionär hälsning, Exp.